

მთის წყარო

არაფერი ცოდვა არ მიქნია ჩემს სიცოცხლეში. ვერც ერთი სულიერი, თუნდ უსულო, ჩემს ცოდვას, ჩემს სიავეს ვერ იტყვის. ღმერთს ესე დაუწესებია: უნდა ვიძინო, ვიძინო: ყველამ ჩემით უნდა მოიკლას წყურვილი. გახურებულს ზაფხულის დღეში რამდენი ნადირი მოდის, სვამს ჩემს წყალსა. რამდენი დაღალულდაქანცული მუშა მოვა, მოიტანს ცელს, ნამგალს გასალესად. კაცნი მსმენ და ათასში ერთი თუ იტყვის: "დაილოცე, ცივო მთის წყაროვ, რომელი ღვინო შეგედრებაო?! უმრავლესობა ზედ მაფურთხებს. რა იქნა, მე ვერავის მივაფურთხებ. დეე, ისევ მე მაფურთხონ! რა ბედნიერადა ვგრძნობ ჩემს თავსა, ღმერთო! რა კარგი მეგობრები მყვანან გვერდსა! აი ჯერ ეს ლოდები, სქლად მწვანე ხავსი რომ გადაჰკვრია: აი კიდევ ჩემს თავზედ პირყვითელი კლდე რომ დაყუდებულა და დამცქერის, მეხურება თავზე მუზარადავით. ეს დევებივით ქორაფები როგორ აწვდილან ზეცად და მზის სხივსაც არ უშვებენ ჩემამდის! სქელი, გველებივით დაკლაკნილი ფესვები ჩემს უბეკალთაში ჩაუწყვიათ. ორისა თუ სამის ვერსის სიგრძეზე ვარ მხოლოდ ბედნიერი და უცოდველი, მერე დამლევს, ჩამნთქავს უზარმაზარი მდინარე, დაიკარგება ჩემი სახელი, ჩემი ვინაობა. როგორც უნდა, ისე მათამაშებს. თითონ ხომ ღრიალებს, ბორგავს, აწყდება აქეთიქით, ანგრევს დედამიწას, გლეჯავს ხეებსა და მიათრევს, მეც იმასვე ჩამადენინებს. მაგრამ მაშინ მე ას აღარა ვარ, რაც ახლა, ამ წამში, როდესაც პირველად კლდიდამ ვიბადები. ოჰ, ამ მდინარისაგან გული მაქვს გახეთქილი! რამდენჯერ აქ მესმის ხოლმე ხალხის ჟივილხივილი: "დაარჩო წყალმა კაცი, უშველეთ, ღმერთი არავის გწამსთო!ნ ცოტა არ არის, მეც ბრალი მედება. ვაჰ, ჩემო თავო!

ნეტავი დამბადებელს ესე არ დავეწესებინე და სულ დაუსრულებლად მედინა, მერწყო მცენარენი, დედამიწის ლამაზი გული, მომეკლა კაცთა და ცხოველთათვის წყურვილი! რა ბედნიერად ვგრძნობ ხოლმე ჩემს თავს, როცა მე ჩავუვლი გასახმობად დამზადებულს ბუერასა და იგი თავს დამიკრავს, სალამს მამლევს, თან თავისის ფოთლებისას კაბას მიკერავს. მერე რომ ჩადუნიაში ჩავრაკრავდები და ისინიც გარს შემომერტყმიან და ტრფიალით მომძახიან: გაუმარჯოს მთის წყაროს, გაუმარჯოსო!ნ ახლა ზვავისაგან წამოთელილს თხილებსა და ყურძნებს დავულობობ დამჰკნარს ფესვებსა და მალა ავახედინებ... ოჰ, ღმერთო, ღმერთო, ჩემს ამაგს რად აფუჭებინებ იმ ტიალს, აბეზარს, დაუდეგარს, მოუსვენარს მდინარეს! წუხელის რა ცუდი სიზმარი ვნახე!.. ღმერთო დამბადებელო, ჩვენო პატრონო, ჩვენო შემნახველო, კარგად ამიხდინე!.. ვნახე, ვითომ ვიღუპებოდი. გვალვა, დიდი გვალვა დამდგარიყო: ბალახნი, ხენი, ჩემნი მშობელნი, დამჰკნარიყვნენ, მეც დავმშრალიყავი თითქმის. დაბუა. ლამაზი ნწიფლისჩიტან ჩამოფრინდა ვერხვის ტოტიდამ და უნდოდა ჩემს გუბეში ბანაობა, მაგრამ ვეღარ დაისველა მხრები და დაიწყო ტირილი. ვხედავდი ამას და გული მიკვდებოდა: ნსად წახველ, ჩემო მადლო-მეთქინ, -- ვდუდუნებდი. დამჰკნარნი დიცი, შუპყა, შამბი, არყი, ცაცხვი და ურძანი,--ყველანი ერთად შფოთავდენ:--"მივაშველოთ წყაროს წყალი, არ დაგვიშრესო!ნ მაწვდიდენ ფოთლებიდამ, ტოტებიდამ, ფესვებიდამ თითოთოროლა ნამობით, მაგრამ ვეღარასა მშველიდენ. თანაც ვითომ მიწამ პირი მიყო და დაუსრულებელს უფსკრულში უნდა დავლუპულიყავ. შემეშინდა და გამომეღვიძა. გული მიკანკალებდა, შუბლზე ოფლი დამსხმოდა. ავიხედე, ნისლებით გაჭედილიყო ხევხუვი. ქორაფმა

ტოტები დამკრა, აკვანი დამირწია და დამდუდუნა: ნნუ გეშინიან, პატარავ, არ დაშრები, არ დაიკარგებო!ნ ამ დროს, დღისით ფრთხილი და წინდახედული, ზურგზე რქებგადაყრილი, "ყელყურლამაზიანინ ირემი მოვარდა გაჩქარებით, დაეწაფა ჩემს წმინდა წყალს, დალია და გაძღა. მაშინ გულდამშვიდებულმა ვსთქვი:-- ნარა ვარ გამშრალი, არაო!ნ.

1888 წ.